

WONEN IN JE FAVORIETE VAKANTIELAND

“Saluti a Twente”

Leven en wonen in een ‘vakantieland’ klinkt als muziek in de oren. Maar dit werkelijk doen en de stap zetten naar een vrijwel zorgeloos leven onder de zon is voor veel mensen vaak nog een stap te ver.

Toch emigreren jaarlijks ongeveer 85.000 mensen van Nederland naar het buitenland. Het mooie Twente verruilen voor het prachtige Italië bijvoorbeeld, wie kan en durft het?

De ex-Twentenaren in dit artikel wel.

“Één prettige Twentse eigenaardigheid hoeven we tenminste niet te missen; het noaberschap is hier ook sterk aanwezig!”

“Je krijgt het gevoel dat je figureert in een Bertolli-reclame”

“Voor ons was de stress van het dagelijks leven in Nederland de doorslaggevende factor”, aldus Joop Duesman. Hij vertrok in 2012 samen met zijn vrouw Caroline naar Midden-Italië. “We kochten in 2005 een vakantiehuis in Abruzzo en zijn langzamerhand steeds meer gesteld geraakt op het gebied, de omgeving en de sfeer. Nadat we de kans kregen om mijn autobedrijf in Oldenzaal te verkopen wisten we zeker dat we gelukkiger zouden worden wanneer we permanent in Abruzzo zouden gaan wonen. Op zo’n moment heb je nog tientallen goede jaren voor je en dan is de keuze eigenlijk snel gemaakt.”

In de jaren die volgden hebben ze het huis volledig opgeknapt en omgebouwd tot een prachtig authentieke Italiaanse villa. Het stel woont zelf op de bovenverdieping en verhuurt de benedenverdieping inclusief uitgestrekte tuin en luxe zwembad aan vakantiegangers. “We hebben er veel tijd, geld en energie ingestoken maar het eindresultaat mag er zijn.” De verbouwing verliep echter niet zonder enkele tegenvallers. “Het papierwerk bij de Italiaanse overheid is een stuk minder goed ontwikkeld dan binnen de Nederlandse bureaucratie. Vergunningen zijn erg ingewikkeld en het dialect van de regio zorgt soms voor miscommunicatie. Daartegenover staat echter wel een heel gastvrije bevolking, die je met open armen ontvangt en opneemt in de samenleving”, aldus Joop. “Nadat wij zelf een kennismakingsfeestje voor de tachtig ‘buurtbewoners’ hadden georganiseerd, worden we nog regelmatig uitgenodigd voor het eten. Ze maken voortreffelijke traditionele lekkernijen

waarbij je het gevoel krijgt dat je figureert in een Bertolli-reclame.”

Ook de cultuur, het klimaat en vooral de natuur zorgen ervoor dat de oorspronkelijke Twentenaren erg genieten van hun leefomgeving. “In de winter kan hier makkelijk zestig centimeter sneeuw vallen, terwijl de temperatuur in de hete zomers kan oplopen tot veertig graden. De frisse berglucht zorgt er echter voor dat de warmte niet benauwd is en door een regelmatige regenbui is het klimaat erg afwisselend.” Of het nu warm is of niet, de Italianen houden wel van een siesta; “tussen één en vier uur ’s middags staat het leven hier stil. Op het begin is dat even wennen, maar daarna werkt het erg ontspannend.” De natuur in de regio van Casa Carolina zorgt daarentegen voor de nodige opwindings. Joop: “Richting het westen zit je zo in de 3000 meter hoge bergen. Het ruigste gebied van Italië is als het ware één groot natuurpark. Inclusief wolven, zwijnen en andere wilde dieren die vanaf het stuwmeer erg dichtbij kunnen komen. Het is niet voor niets dat er in de omgeving al meerdere films zijn opgenomen.” Sinds de opening van het vakantiehuis krijgen ze veel bezoek van Twentse gasten. “Er komen veel vrienden, kennissen of andere mensen uit Twente. Een vliegticket naar Pescara is erg voordelig en er zijn tal van mogelijkheden in de omgeving. Zo ben je bijvoorbeeld binnen 2,5 uur in Rome. Of wij daarentegen nog weer teruggaan naar Twente? Op bezoek bij familie ongetwijfeld wel, maar permanent waarschijnlijk niet. Het bevalt ons hier veel te goed.” ➡

Voorgoed vertrekken naar je favoriete bestemming gebeurt vaak pas nadat je een heel leven hebt opgebouwd in ons kikkerlandje. Toch kan het ook helemaal anders verlopen, weet Janine Bakhuis. “Ik kom uit Sibculo, heb gestudeerd in Almelo, gewerkt in Hengelo en ik ben uiteindelijk verliefd geworden op een Italiaan. In 2001 heb ik Andrea leren kennen; heel romantisch in Venetië. Het was liefde op het eerste gezicht en een week later zat hij alweer in het vliegtuig naar Nederland.” Na een jaar heen en weer vliegen vonden ze dat Alitalia genoeg aan het jonge stel verdiend had, waarna ze besloten dat Janine naar Italië zou emigreren. “Ik heb mijn baan bij een groot telecombedrijf in Zwolle opgezegd en ben vol enthousiasme naar Rome vertrokken.”

De grote stad beviel echter niet zo goed. Rome is chaotisch en druk en er zijn te weinig arbeidsperspectieven voor beiden. “Andrea kreeg een aanbod uit Washington, D.C., maar vervolgens ook van de universiteit van Udine, in Friuli Venezia Giulia, een stad ter grote van

Enschede. We kozen voor Udine, maar dan wel voor een klein dorpje enkele kilometers verderop: Colloredo di Monte Albano, gelegen in de groene heuvels van Friuli. Een tijdje later is ons dochtertje Livia Annika geboren” vertelt Janine. “Het dorpje heeft 2500 inwoners en veel mensen zijn familie van elkaar.”

Het grote verschil met Twente is de hoogte en het landschap. “Twente is erg plat, maar in Friuli kun je ’s winters goed skiën. De bergen zijn in elk seizoen prachtig en overweldigend. Ik kan nog elke keer genieten van het uitzicht wanneer ik ons dorp binnenrijd. Soms is het uitzicht grijs en bewolkt, soms helder en vol met sneeuw en soms met een roze gloed van de avondzon. Op zulke momenten wil ik hier nooit meer weg. Al is ‘nooit’ wel erg definitief. Als het uitkomt met Andrea’s werk zouden we wel een jaar in Nederland willen wonen. Dat zou goed zijn voor Livia’s Nederlands bijvoorbeeld, maar daarna zouden we waarschijnlijk weer snel terug gaan naar Italië!” ➡

“Het was liefde op het eerste gezicht”

“Van jongs af aan wilde ik al in Italië wonen”

Voor Ellen Roetgerink is emigreren naar Italië altijd al een droom geweest. “Van jongs af aan wilde ik al in Italië wonen. Na een half jaar stage lopen in 2013 kreeg ik de Italiaanse smaak echt goed te pakken, waardoor ik hier niet meer weg wilde en na mijn studie Marketing & Communicatie ben gebleven. Ik woon in het stadje Sarnico aan het Iseomeer, in Bergamo en geniet elke dag weer van het prachtige uitzicht, de bergen, het meer en de cultuur, ik houd er van.”

Dit schitterende landschap en de levensstijl van de inwoners ziet Ellen vooral als opmerkelijke verschillen met Twente. “Het is hier allemaal wat rustiger en

heerlijk spontaan. De mensen zijn erg open en vriendelijk en ze willen alles voor je doen.” Toch zou dit laatste ook als een grote overeenkomst met het oosten van ons land kunnen gelden, volgens Ellen. “Soms is het een wereld van verschil, maar soms lijkt het erg op elkaar. Twentenaren zijn namelijk ook aardig, iets wat ik bijvoorbeeld niet heb ervaren toen ik in Heerenveen woonde.

Ellen is echter niet alleen in Italië om te genieten. “Sinds mijn zevende ben ik actief aan het turnen. Ik ben bij Quick Oldenzaal begonnen en ondertussen actief ‘op de vloer’ bij Brixia Brescia, de club van de bondscoach van Italië; een

hele eer dus.” Naast het turnen heeft de jongedame uit Twente nog een talent. “In september vorig jaar ben ik gescout door Mark Faber, bondscoach van het paralympisch zwemteam.” Ondanks dat Ellen aan één arm geen hand meer heeft zagen ze goede potentie in haar zwemkwaliteiten. “Ik train momenteel elke dag bij Olympic Swim Pro in Villongo en dat bevalt mij erg goed. Na veel trainingen, vooral op het gebied van de juiste techniek, zit de eerste wedstrijd er aan te komen. “Mijn specialisatie wordt waarschijnlijk de korte sprintafstanden, waarmee ik hopelijk ooit uit kan komen op het internationaal gebied. Voorlopig blijf ik dus nog wel even in Italië.” ■